

Іммануїл Кант (1724 — 1804),
німецький філософ, родоначальник
німецької класичної філософії

Іммануїл Кант (нім. Immanuel Kant; 1724, Кенігсберг — 1804, Кенігсберг), німецький філософ, родоначальник німецької класичної філософії. У своїх численних роботах стверджував, зокрема, що умова пізнання — загальнозначимі апріорні форми, що упорядковують хаос відчуттів. Ідеї Бога, волі, безсмертя, невідні теоретично, є, однак, постулатами «практичного розуму», необхідною передумовою моральності. Центральний принцип етики Канта — категоричний імператив.

Особисте життя Канта склалося вкрай нудно і монотонно . Він ніколи не був одружений , ніколи не виїжджав за межі рідного міста , спілкувався лише з друзями та своїми учнями , ніколи не зраджував своїм ще зі студентських років заведеним звичкам .

Філософія Канта

Філософію Канта поділяють на два періоди – докритичний (на початку 70-х років XVIII ст.) і критичний , коли Кант розпочав досліджувати обмеження розуму .
Результати своїх досліджень він виклав у своїх відомих працях : “ Критика чистого розуму “ , “ Критика практичного розуму “ , “ Критика спроможності судження “ і багато інших .

У «докритичний період» Кант опублікував свою визначну роботу «Загальна природна історія і теорія неба» (1755), в якій обґрунтував гіпотезу про природне походження сонячної системи.

У «критичний період» творчість Канта набуває іншого ґатунку. Він фактично став на шлях заперечення пізнання речей, їхньої сутності. В цей період Кант публікує ряд праць таких, як «Критика чистого розуму» (1781), «Критика практичного розуму» (1788), «Критика здатності суджень» (1790).

Головна ідея цих творів — це «критика» теорії пізнання, теза про те, що людина перш ніж з'ясувати сутність речей повинна встановити межі своїх пізнавальних можливостей; що вона зможе пізнати, а що не зможе.

